

Hogy is lettem én segítőnővér?

Egy pszichiáter és egy neurológus szakorvosnő lányaként nőttem fel Bécsben a 19. kerületben. Húgom három évvel fiatalabb nálam. Gyermekkoromban sokat kirándultunk a Bécs külvárosában található szőlőskertekben és az erdőben. Édesapám evangélikus vallású, édesanyám pedig hívő katolikus. Húgom és én katolikusként nevelkedtünk. Gyermekkoromban sajnos sohasem ministrálhattam, és a plébániánkon sem volt gyermek- vagy ifjúságcsoport. Nem szerveztek nyári táborokat sem... Így valójában a kereszténységem abból állt, hogy vasárnaponként elmentem a templomba és megpróbáltam erkölcsösen élni.

Mégis úgy 11 – 12 éves koromban volt egy olyan időszak, amikor édesanyámmal gyakrabban eljártunk gyónni, vagy naponta elimádkoztunk egy tízed rózsafüzért. Karácsony szentestéjén édesapám mindig felolvasta az evangéliumot. Édesanyám tudatosan és rendszeresen igyekezett fair-trade árut vásárolni és a háztartásban olyan szereket használni, melyek nem voltak károsak a környezetre. Segítőként még húgom és a saját elsőáldozásom előkészítő hittanóráin is résztvett a plébánián.

Még jól emlékszem arra, hogy 15 éves voltam, mikor eldöntöttem, hogy a gimnázium hetedik évét az Egyesült Államokban töltöm. Most hogy visszatekintek erre az időszakra elmondhatom, hogy az ottlétem egy mélyebb lelki életre készített fel. Ott egy olyan családnál laktam, akik egy szabadegyház aktív tagjai voltak. Náluk megfigyelhettem azt, ahogy otthon együtt imádkoztak, főként amikor az egyik családtag beteg volt. Ez számomra teljesen új és szokatlan dolog volt, mivel otthon mi ezt nem így éltük meg. Ez elgondolkodtatott. Később résztvettem egy ifjúsági találkozón is, ahol ezek a szavak érintettek meg: „Én egyedi vagyok – szeretve vagyok – és van képességem arra is, hogy szeressek”.

Az Egyesült Államokban töltött tíz hónap után, letettem a hetedik osztály-, majd a nyolcadik osztály vizsgáit és végül az érettségit is. A tanulásban nagy segítségemre volt egy fiatalember barátsága, akit a plébánián ismertem meg.

Az érettségi után, Bécsben, egyszer megálltam egy templom bejáratánál, ahol a templom előtt, az utcán egy csoport énekelt. Megtudtam, hogy keresztények, és ez nagyon meghatott. A helyen, ahol álltak egy ikon volt középre helyezve. Egy nő jött oda hozzám, és egy egy kerek matricát ajándékozott nekem, melyen ez a felirat volt olvasható: „*Örülj, Isten szeret téged!*”

Ez az üzenet nagyon meghatott és ezért rögtön még 100 ilyen matricát akartam tőle vásárolni. Szerettem volna ezzel az üzenettel másokat is megajándékozni. Sajnos a nőnél nem volt elég matrica, így utólag postán kaptam meg őket tőle. A levélben, matricákkal együtt, egy meghívó is érkezett egy nyári táborba. A meghívást nagyon szívesen elfogadtam, hiszen eddig még sohasem vehettem ilyenén részt.

A táborban nagyon intenzíven megtapasztalhattam a fiatalok keresztény közösségét, az ima, a szentmise, az előadások és a közös túrák alkalmával. Éreztem: Isten él! Ekkor mondtam el Istennek „négy szemközt”: szeretném Neki adni az életemet, Ő tegyen azzal azt, ami neki tetszik és legyen minden az Ő akarata szerint.

A nyári tábor után elkezdtem naponta olvasni a Szentírást, rendszeresen imádkoztam és megpróbáltam megélni a medjugorje-i jelenések üzenetét. Ősszel már egy fiatal felnőttből álló hittancsoportot is találtam, ahová hetente eljártam. Elkezdtem életemet teljesen Istenre építeni és lassanként elhagytam a sminket és az ékszereket...

A következő év tavaszán, májusban merült fel először bennem a szerzetesség gondolata.

Elmentem egy katolikus információs központba, ahol egy ismertető füzetet kaptam a bécsi egyházmegyében élő női szerzetesrendekről. Miután a füzetecskét átolvastam és átímadkoztam, két szerzetesrend keltette fel az érdeklődésemet: Jézus Kistestvérei és a Segítő Nővérek szerzetesközössége. Mindkettővel felvettem a kapcsolatot de nem akartam túl gyorsan cselekedni. Egy nővér és egy pap tanácsára és saját érzéseimet figyelembe véve, nem akartam elsietni a dolgot. Látni akartam, hogy mennyire maradandó, komoly ez az vágy, hogy szerzetesnő legyek.

Miután 1991-ben a Segítő Nővérekkel felvettem a kapcsolatot, egy segítőnővér vállalta, hogy elkísér ezen a lelki úton. 1993-ban határoztam el, hogy belépek a Segítő Nővérek Kongregációjába. Ebben a lépésben nagy szerepe volt egy ígéretnek, melyet a Szentírásban, Izaiás prófétánál olvastam és mely nagyon megérintett:

„Mert a magányosnak most sokkal több fia van mint a házsnak, mondja az Úr.” (Iz 54,1b)
Tehát egy ígéret, hogy szerzetesnőként is lehetek anya, és lehetnek lelki gyermekeim.

1993. március 25-én, a szentmisén döntöttem el, hogy megkockáztatom ezt a lépést. Akkoriban már olvastam az alapítónő, Gondviselésről nevezett Boldog Mária, életéről szóló könyvet, és tudtam, hogy ez a nap az ő születésnapja is.

Mégha nem is megy minden könnyen ezen az úton, a döntésemet, hogy szerzetesnő legyek, sohasem bántam meg. Most is, mint akkor, érzem, hogy ez az „én helyem”.

Sr. Veronika Gabriel sa